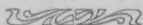

Nikoli ni pozneje pozabil tistega leta svoje mladosti, ko je z dobro sestrico v gozdu opravljajl šmarnice. Vse svoje življenje je rad hodil k šmarnični pobožnosti, četudi mu je obujala leto za letom grenak spomin.

Slavko Planinski.

Cvetje z Marijinega vrtca.

a) P o s n e m a j ! Lani se je pripravljala sedemletna deklica z nepričakovano vnemo za prvo sveto obhajilo. Na predvečer pred obhajilno svečanostjo gre deklica s svojo mamico mimo križa na razpotju; ljubeznivo poprosi mamico, naj jo nekoliko dvigne, da bo mogla poljubiti noge Zveličarjeve. Mamica ji ustreže. Deklica se zahvali ter pravi: »Jutri, mamica, bo pa Jezus v mojem srcu, pa bom lahko poljubila ne le njegove noge, ampak tudi njegove roke in njegov obraz.«

b) Tudi vprašanje za prvo sveto obhajilo. Katehet vpraša dečka, ki je stal pred križem: »Kakšen razloček je med križem in sveto hostijo?« — Otrok, ki se je pripravljajl na prvo sveto obhajilo, odgovori po kratkem premisleku: »Tukaj vidim Jezusa, pa ni res tukaj, ker je samo njegova podoba; v sveti hostiji je pa Jezus res pričujoč, pa ga ne vidim.«

c) Sedemletna Tončka ni bila zmerom prav poslušna, zato so ji predstojniki zapretili, da ne bo še smela k svetemu obhajilu, če se ne poboljša. Živahna Tončka si ni znala pomagati drugače, kot da je šla k svoji učiteljici, pa jo je nadležovala, naj se zanjo potegne. Učiteljica jo vpraša, zakaj tako sili k svetemu obhajilu. Brez obotavljanja se deklica odreže in reče: »Ker imam Jezusa tako rada in ker bi bila rada pridna«. To so bili zadostni vzroki, da je Tončka smela k prvemu svetemu obhajilu, ko se je seveda poprej lepo pripravila.

A. Č.

